

Χαιρετισμός Πρύτανη Πανεπιστημίου Κύπρου,
Καθηγητή Κωνσταντίνου Χριστοφίδη στην εναρκτήρια εκδήλωση της σειράς *'Quo Vadis
Europa? 2016'*
σε συνδιοργάνωση με το Γραφείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Κύπρο, 22
Μαρτίου 2016, 19:00
**«Αντιμετωπίζοντας τις εσωτερικές και εξωτερικές προκλήσεις» με τον πρόεδρο της
ομάδας των Σοσιαλιστών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο Gianni Pittella**

Που πάει η Ευρώπη; Τα τραγικά συμβάντα που εκτυλίχθηκαν στην καρδιά της Ευρωπαϊκής Ένωσης θλίβουν και προβληματίζουν.

Στη ρητορική και στις πράξεις μίσους καλούμαστε να ανταποκριθούμε ενωμένοι, με γνώμονα την προστασία των ελεύθερων και αθώων πολιτών και χωρίς να στιγματίζουμε θρησκευτικές ομάδες και ανθρώπους για πρακτικές εξτρεμιστικών οργανώσεων.

Οι προσευχές και οι σκέψεις μας, στο πλαίσιο και της συζήτησης, είναι με τις οικογένειες των θυμάτων και όλων των πολιτών.

Που πάει λοιπόν η Ευρώπη στους δύσκολους αυτούς καιρούς;

Για χάρη συζήτησης και προβληματισμού, ας θυμηθούμε ότι η Διακήρυξη της 9^{ης} Μαΐου 1950 από τον Robert Schuman, ξεκινά με την εξής πρόταση:

«Η παγκόσμια ειρήνη δεν μπορεί να διαφυλαχθεί αν δεν αναληφθούν δημιουργικές προσπάθειες ανάλογες των κινδύνων που την απειλούν.»

Και όντως, οι προσπάθειες που αναλήφθηκαν τότε ήταν δημιουργικές.

Εκτείνονταν από τη «συγχώνευση συμφερόντων» σε κάτι πολύ πιο απαιτητικό: στο ότι «κάθε πόλεμος μεταξύ της Γαλλίας και της Γερμανίας είναι όχι μόνον αδιανόητος αλλά και υλικά αδύνατος».

Σήμερα τι κάνει άραγε η Ευρωπαϊκή Ένωση κ. Pittella, πώς πολιτεύεται σ' αυτό το ζήτημα;

Σήμερα που,

- οι συρράξεις έχουν πολλαπλασιαστεί,
- η συνοχή και η κοινοτική αλληλεγγύη έχουν αδυνατίσει επικίνδυνα,
- τα μεταναστευτικά ρεύματα έχουν αγγίξει αριθμούς που είχαμε να δούμε από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο,
- και που οι διαδοχικές οικονομικές κρίσεις έχουν δημιουργήσει κοινωνικά και πολιτικά εκρηκτικές καταστάσεις.

Η ύπαρξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης βασίζεται στις αξίες που σφυρηλατήθηκαν μέσα από μια μακρόχρονη ιστορία και μέσα από το διαφωτισμό.

Δεν μπορεί λοιπόν η Ευρώπη να κλείνει τα μάτια, όταν τζιχατιστές προελαύνουν προς το διαμάντι του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού, την Παλμύρα.

Είμαστε υπεύθυνοι γι' αυτή την καταστροφή. Δεν τη σταματήσαμε.

Δεν μπορεί η Ευρώπη να κλείνει τα μάτια και να γυρνά την πλάτη σε έναν ιστορικό λαό της περιοχής, σε 35 εκατομμύρια Κούρδους και στο αίτημά τους για απόκτηση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης.

Δεν μπορεί η Ευρώπη να κλείνει τα μάτια στην κατοχή ενός κράτους μέλους της, που συνεχίζεται εδώ και 42 χρόνια. Το 1/5 της πανεπιστημιούλης κ. Pittella βρίσκεται εντός της Νεκρής Ζώνης.

Η Ευρώπη δεν είναι μόνο εμπορικές συναλλαγές και επενδύσεις κ. Pittella. Είναι κάτι πιο σημαντικό, σημαντικότερο από όλους μας.

Δεν είναι δυνατόν να κάνουμε δώρα στον κύριο Ερτογάν, όταν όλοι ξέρουμε ότι υπήρξε ο διαχρονικός υποστηρικτής του ISIS.

Δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια στην καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την Τουρκία, στη φυλάκιση εκατοντάδων δημοσιογράφων, στον εκδιωγμό διανοούμενων, επιστημόνων και ακαδημαϊκών και απλά να της ανοίγουμε κεφάλαια.

Η Ευρώπη έχει ιστορία κύριε Pittella και οφείλει να τη θυμάται. Μετά την εισβολή στη Τσεχοσλοβακία κατευνάζοντας τον Χίτλερ και κλείνοντας τα μάτια δεν αποφύγαμε το ολοκαύτωμα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Αναλαμβάνει άραγε η Ευρώπη το μερίδιο της ευθυνης που της αναλογεί για «δημιουργικές προσπάθειες» για τη διαφύλαξη της ειρήνης στη σύγχρονη εποχή;

Παρά το γεγονός ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση, μέσα από την πορεία της από 6 σε 28 Κράτη Μέλη, έχει αναπτύξει ιδιαίτερη ανθεκτικότητα σε τέτοιου είδους κραδασμούς, αυτή τη φορά η κρίση παρουσιάζεται βαθιά, πολυσχιδής και φαντάζει απειλητική για το ίδιο το μέλλον της.

Στη βάση των πιο πάνω, είναι απόλυτα κατανοητό ότι, η νέα σειρά εκδηλώσεων που εγκαινιάζουμε απόψε **«Πού πάει η Ευρώπη; 2016»**, δεν έχει απλά ένα ρητορικό τίτλο. Κάθε άλλο.

Η σειρά στοχεύει στο να δημιουργήσει ένα φόρουμ γόνιμης συζήτησης και προβληματισμού ανάμεσα σε αξιωματούχους και μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ακαδημαϊκούς και φοιτητές, καθώς και μέλη της ευρύτερης κοινωνίας των πολιτών.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, οι καιροί είναι δύσκολοι, η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται αντιμέτωπη με τη μεγαλύτερη κρίση που είχε να αντιμετωπίσει μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Το μέλλον της Ευρώπη, θα εξαρτηθεί από τη δράση - και την αντίδραση - των πολιτικών δυνάμεων, των πολιτών, με τη συμμετοχή ή τη σιωπηρή συναίνεσή τους.

Είμαστε εδώ για να συζητήσουμε λοιπόν για το όραμα και το μέλλον της Ευρώπης, για να αναλάβουμε το δικό μας μερίδιο ευθύνης και να διεκδικήσουμε το δικό μας μερίδιο στο όνειρο.